

Không ai biết tên thật của ông, họ chỉ gọi ông là ông Hai. Nhưng ai đến chùa Phật Quang, đến ông Đào Duy Tân, quận 10, khách sạn và đến ông Thanh nhọt cũ của Sài Gòn, đều biết gặp người đàn ông lưng cong vẹo, đi đến khó khăn, không người không khỏe.

Hình như ông ngoài 50 thì phải, không ai đoán được tuổi của ông; ông ít nói và ông ít thân thiện với ai. Trong chùa, ngoài 10 vị sư, còn có 3 vị ni cô ntu, có gần chục em nam sinh viên đi học. Ông là người đàn ông duy nhất tốt nghiệp, hai ông còn lại trên dưới 50, vị này còn khỏe, phải giúp việc nấu nướng cho chùa.

- Thưa ông Hai, gia đình ông ở đâu? Con cái thế nào? Ông vào chùa công quả bao lâu rồi? Một tín đồ đến chùa xin phép tìm hiểu.

- Tôi không có gia đình, tốt nghiệp thì nên làm sao có gia đình, vào chùa khá lâu, khi HT trở lại cũ chùa viên tịch. – ông trở lại mà một vị sư chăm chú vào bếp cơm, bếp thức ăn đang chia phần để đem ra bán thì khó đối khách ngoài đường mỗi ngày.

Công việc hàng ngày ở chùa, ông Hai phụ nhà bếp đổ rác, nhặt rau, làm vệ sinh các phòng, thay nhang đèn. Gần 10 giờ sáng, ông Hai xuống bếp xúc một thau cơm nguội và đồ ăn, đem

lên lều thêu vông, ngồi ngoài vựa hè phía sau để chia cơm vào bọc nylon.

- Thưa ông Hai, cơm này do chùa nhờ ông phân phối hay ông tự xin chùa để làm từ thiện?

- Chùa không nhờ tôi mà tôi cũng không xin cơm chùa để làm từ thiện – ông vốn không ngó lơ chút nhìn ngó lơ hời hợt

- Vay tiền đâu ông làm?

- Ai đến chùa cúng lễ, hỏi cho tiền, tôi để dành mua gạo và rau cơm gạo chùa nữa.

Ông nằm dúi đầu gối vào chiếc chiếu cũ rách, trước kia có người cho ông cái ghế xẹp, nay ghế đã gãy, ông vào một góc tường trốn với tài sản duy nhất là mấy bộ quần áo làm gạo, chiếu chăn đen đúa. Chân không có dép, đầu không đội nón. Mãi nhìn ra khỏi chùa, không nhìn vào ai với cái lòng còn cố gắng ngó lơ, hai tay khom khiu búi búi để giữ thăng bằng, cố gắng một chút cái với cái đầu dúi gập ghềnh xuống đất. Cặp chân teo, khô, da sạm mẫm cố giữ thân mình cho khỏi cúi xuống trước. Hai tay cầm 10 túi cơm chay, đi với hàng ngàn bóng đá, ông trao cho người bán vé số người xe lăn, bác xe ôm, chủ nhà vệ chai, cháu bé đi xin... toàn là những "khách hàng" thường xuyên của ông mỗi ngày một bớt. Tuy thân thể thường đau nhức, nhưng ông Hai không ngày nào thiếu vui vẻ trên đôi chân người Nguyễn Kim. Hình bóng ông quá quen thuộc với người dân lao động địa phương.

Một người bạn chùa biết chuyện, tâm sự: - Trước kia gia đình ông Hai ở khu chợ Ông Lãnh, bố giữ cửa đi kinh tế mới, bố bố cây rừng ngã đề, không bao lâu sau vì không có tiền về thành phố chợ chợ, chủ nhân thường xuyên thất vọng, bố bị liệt toàn thân, mẹ bố suốt rét, người em của ông còn nhỏ, quá đói, ăn phải nấm mốc đã chết, một mình ông, tuổi mới lớn, phải làm thuê cuốc mướn lo cho gia đình. Lúc trẻ ông đi đường thảnh thơi như một người, do hàng ngày còn lơ lửng trên người rảnh, làm việc nông nhàn, ăn uống thi u dinh dưỡng, mỗi ngày ông còn thêm một ít,

khi đang viết cuối ngày, ông đang thong thả lên còm thuy hỏi khó chịu vì các khách khô còm, còm lâu đến năm tháng, ông không còn đi thong thả ngẩng đầu khuôn vác túi các bên bãi.

Cha mẹ qua đời, ông về lại thành phố lấy sống. Một buổi tối mùa lạnh, ông có quỳ bên hông chùa chờ giờ còm muộn, thuy trở nhìn thuy, giờ ông vào cho làm công quỳ tùy số còm. Tuy dòm, ông không nhớ đã bao mùa mùa lạnh, chờ biết còm tiếng Đợi hàng chung khuya là ông đến thuy nhang các bàn thuy, ngẩng mòm góc khuỷu tay ni m Phút. Túi đến, sau thuy Tỉnh đến, ông chui vào mòm góc tìm giờ còm say. Vì chùa không ai nhớ còm, ông tỉnh nguy hiểm luôn tay luôn viết.

Gia đình nhà đám làm tuấn 49 ngày chùa, các cô gái nhà đám tỉnh chờ cúng Trai Tăng, hỏi nhìn ông viết số xốt thuy ng nhớ mòm ngẩng thân, thuy ng xuyên dúi vào tay ông nhuy ng tỉnh bòm xanh lén nhút

- Tỉnh con giờ ông Hai mua chiếc ghế bòm đến m, sao ông không mua? Đợi con mua hén. - Cô Hỉnh thay mòm nhà đám thăm hỏi ông.

- Thôi cô à. Cám ơn quý cô đã nghĩ tình lo cho tôi, còn nhieu ngẩng khi hỏi tôi đang lấy lấy ngoài xã hội. Tôi đến còm ng nấu chùa là phúc m rỉ. Đâu dám xài phí đến tỉnh còm bá tánh. Dùng tỉnh đó tôi mua gạo đến nhuy còm bòm thí hàng ngày. - Cô Hỉnh lén tỉnh p tỉnh nhét vào tay ông nhuy nhuy ng tuấn tròm, ông lí nhí cám ơn.

- Ông đã nghèo còn lo cho ngẩng nghèo, không đến dành tỉnh khi m đau mà có. - Cô Hỉnh nhòm ông.

- Trỉ sinh voi sinh còm cô à. - Ông thuy thà đáp.

Ông Hai

Viết bởi Quynh Truong

Trai Tăng vừa mua, ông Hai cũng vừa về từ chợ, trên tay cầm một túi gạo, một ít bắp chuối, mướp và rau củ quả để làm cơm tối hôm nay vào ngày mai.

Gia đình nhà đâm nhìn ông Hai, trao đổi với nhau: Lòng tốt và làm tốt thì đâu phải phải đi gia đình phú, trong tay, gói cơm miếng canh để chia sẻ cho người nghèo khổ quanh ta cũng thể hiện tấm lòng nhân ái, thì sao ta không làm được như ông Hai.!!!

Minh Mạng